

NAĎA REVILÁKOVÁ

Medailon
Emilky Horové

ILUSTROVALA TEREZA JANÁKOVÁ

Albatros

Medailon Emilky Horové

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.albatros.cz

www.albatrosmedia.cz

Nada Reviláková

Medailon Emilky Horové – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Nada Reviláková

*Medailon
Emilky Horové*

Ilustrovala Tereza Janáková

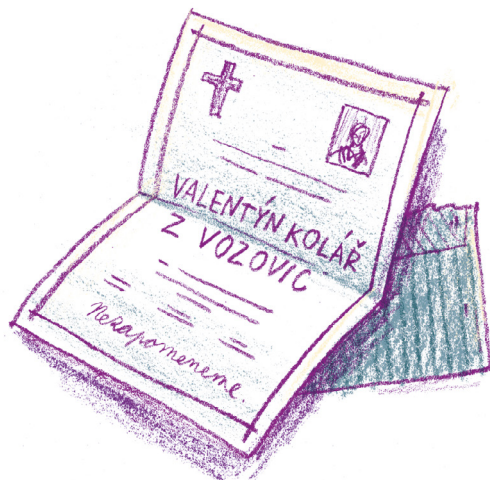
Albatros

© Nada Reviláková, 2021
Illustrations © Tereza Janáková, 2021

ISBN tištěné verze 978-80-00-06379-9
ISBN e-knihy 978-80-00-06393-5 (1. zveřejnění, 2021) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-00-06394-2 (1. zveřejnění, 2021) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-00-06392-8 (1. zveřejnění, 2021) (ePDF)

Byla jednou jedna spanilá princezna. Žila na překrásném zámku s tatínkem králem, maminkou královnou a malou sestřičkou. Měla dlouhé kaštanové vlasy, oči temně modré jako horské pleso a pleť jak z alabastru. Celá byla posetá hvězdami. Říkali jí Milka. Dobře, uznávám, jmenovat se jako čokoláda nebo fialový hovězí dobytek je trochu zvláštní, ale jsou i divnější jména. Každopádně tím veškerý sladký život princezny Milky končí. Jednoho chladného předjarního dne přiletěl zlý drak a na zámku se usadil. A vyhrožoval, že všechny sežere, pokud nedostane krásnou princeznu Milku za ženu. Tatka král šlel, mamka královna se hroutila, jen Milka byla v klidu. Mezi námi, on se jí ten drak docela líbil. Jenže pak se stalo cosi, co všechno změnilo. Jednoho dne Milka zmizela. Jako by se do země propadla. Hledali ji všude, ale nenašli. Někdo říkal, že si ji odnesli skřítkové a schovali před drakem v hlubokých bažinách. Jiný, že ji zaklela zlá čarodějnice a ukryla v mohutné zámecké věži, kde Milka spí a čeká na prince, který ji přijede na bílém jaguáru vysvobodit. Jenže čas běžel. Tatínek i maminka se žalem utrápili a zůstala jen malá sestřička Hanička. A ta vám tento příběh bude vyprávět dál.

Když nemůžu v noci usnout, pohádku o princezně Milce si přeříkávám v hlavě. Stejně jako mi ji vyprávěla babička Kateřina, když jsem byla malá. Strašně mě bavilo domýšlet, jak dopadne. Babička už sice nežije, ale tuhle spánkovou terapii využívám pořád. I když je mi jasný, jak příběh skončí. A nemusím si ani vymýšlet. Dneska už vím, že se opravdu stal.

01

Většina pohádek o princeznách končí svatbou. Ta moje začíná pohřbem. A končí vlastně taky. Ale nepředbíhejme.

Bylo první červencové ráno. Původně jsem měla v plánu, že začátek prázdnin oslavím tak, že půlku dne prospím a druhou proválím. Ale okolnosti tomu nepřály. Ptáci štěbetali ze spaní už od půlky noci, a provokativně s tím nepřestali ani po probuzení, takže celkem riskovali, že po nich hodím bačkoru, jak jsem si plánovala posledních pár hodin, ale z lenosti jsem do toho nešla. Táta ještě v pyžamu sekal na druhém konci zahrady trávu. A do toho zazvonila poštačka s dopisem.

Jo, možná vám taky přijde divný, že táta se dřív než k snídani hrne k sekačce. Vlastně v sobě objevil tuhle libůstku až v poslední době, když jsme se nastěhovali do zrekonstruovaného baráku v Křečkovících. Dokud jsme bydleli v Praze v paneláku, tak ho to ani nenapadlo. A možná by vám taky mohlo přijít divný, že poštačka kvůli obyčejnému dopisu zvoní, když ho mohla normálně hodit do schránky. Ten dopis totiž vzbudil její pozornost a každopádně si zaslouží i tu vaši. Jednak byl adresovaný na mámu, což

nebylo až tak pozoruhodné, že. Ale adresa byla napsaná ručně, zvláštním kostrbatým písmem, a k tomu ještě na něm byla naše stará adresa na sídliště, kde už od Vánoc nebydlíme. Máma si ale zařídila přeposílání do nového bydliště, a to byl právě důvod, proč poštačka potřebovala náš autogram. Asi aby měla černý na bílým, že tahle služba minimálně jednou za půl roku funguje.

Když jsem mámu s tou informací o dopisu probudila, jen se otočila na druhou stranu a zamumlala něco v tom smyslu, abych ho otevřela. Pak dodala, že se ten ptačí zpěv snaží přespat už od půl čtvrtý, a když její vyčerpání konečně dosáhlo požadovaného stupně totálního umrtvení, které by se dalo považovat za spánek, tak na ni táta nastoupí se sekačkou a já s dopisem.

No, nebudu to natahovat. Obsah byl ještě záhadnější než obal. A to jsem v té chvíli netušila, jak dalekosáhlé důsledky pro můj život bude tenhle černě orámovaný papír mít.

Do kuchyně zrovna vešel táta, aby svoji ranní dávku sekání doplnil ranní dávkou kofeinu. Když mě uviděl sedět na židli a zírat do dopisu, hned byl zvědavý, o co jde.

„Parte, asi někdo umřel,“ odpověděla jsem na jeho dotaz.

Natáhl ke mně ruku s poznámkou: „Díky za doplňující informace. Už jsem si začínal myslet, že se dnes posílá parte, i když se někdo narodí.“ Haha, tátův pohřební humor.

Mezitím ale z ložnice vyšla i rozespalá máma, která svůj boj s ptáky a únavou už vzdala.

„Parte? Snad ne teta z Rakovníka?“

„Ne. Jestli se nejmenovala Valentýn Kolář,“ zavtipkoval táta při pohledu na tučně psané jméno nebožtíka.

„Cože? Ukaž.“ Papír od táty putoval k mámě, která se do něj překvapeně začetla.

Mně už ale po třech vteřinách zvědavost nedala.

„Kdo je Valentýn Kolář?“

Chvíli bylo ticho.

„Nejspíš můj děda.“ Máma to řekla, jako by si přeříkávala nákupní seznam, ale pro mě to byl teda docela šok.

„Tvůj děda? Já mám pradědu, a nevím o tom?“

„Už nemáš,“ konstatoval věcně táta.

„Mám i nějakou prababičku?“

Máma jen pokrčila rameny. „Netuším.“

„Jak můžeš netušet, jestli máš babičku?“

„Máma se se svou rodinou nestýkala a nechtěla o nich mluvit.“

„Proč?“ Nechápala jsem.

Na okamžik se zamyslela. „Co já vím. Možná proto, že jsem se našim narodila před svatbou.“

Zírala jsem na ni, jako by se narodila v týhle chvíli.

„No a? Tos jako kvůli nim měla v břicho ještě pár měsíců počkat?“

„Dnes to nikomu divné nepřijde, ale koncem sedmdesátých let se nemanželské děti ještě moc nenosily.“

No, moje máma je důkazem toho, že nosily.

„A kvůli tomuhle se s babičkou její rodina celý život nebavila? Dokonce jí nebyli ani na pohřbu.“ Já na něm sice taky nebyla, ale to proto, že jsem tehdy měla neštovice. A předpokládám, že všichni babiččini příbuzní takovýhle neprůstřelný alibi neměli.

„Navrhuju jim to oplatit.“ Aby si táta nepřisadil.

„O pohřbu mámy nevěděli. Nenapadlo mě jim psát. Ani bych netušila kam,“ snažila se máma vysvětlit něco, co teď nejspíš připadalo divný i jí samotné.

„Ale na tenhle pohřeb každopádně jdeme. Jestli mám prababičku, tak se s ní chci seznámit. Nemám taky nějaký prabratrance a prasestřenice?“ napadlo mě ještě.

„Já opravdu nevím.“

„Zato já něco vím. Nemám žádný černý šaty,“ oznámila jsem.
„Takže mi budete muset nějaký koupit.“

Táta si jen povzdechl. „Jo, rodina. Ta se vždycky prodraží.“
A začal se radši shánět po svém hrnku.

Zatímco máma řešila počet lžiček kafe, počet kapek mlíka a počet kalorií v koláčích, já vzala obálku a šla se zašít za zahradní domek, kde mám svoje oblíbený místečko k přemýšlení. Při pohledu na parte jsem dumala, co vlastně o babiččině rodině vím. Babička o ní opravdu nikdy nemluvila. Jednou jsem se jí jako malá na její maminku ptala, ale jen mi řekla, že moje prababička je pod vlivem zlé čarodějnice a ona nemá dost sil, aby její kouzlo zlomila, a že až vyrostu, třeba se o to pokusím sama. Moje babička si pohádky vymýšlela děsně ráda a byla je schopná aplikovat na hodně životních situací.

Jak jsem tak přemýšlela, ztratila jsem obezřetnost a najednou mi na hlavě přistál nějaký černý hadr a čísi ruce mě chytly pod krkem.

„A mám tě,“ zašeptal mi do ucha chraplavý hlas. „Teď si tě schovám do sklepa a nepustím, dokud tvůj fotřík nevysolí tučný výkupný.“

Zůstala jsem klidná. Tu radost mu neudělám, abych začala ječet jak středeční siréna. Slávečkovy vtípký už jsem dobře znala, a tenhle byl navíc starej a už asi třikrát obehranej. Tak jsem prostě seděla a mlčela, než tu svoji naštěstí čerstvě vypranou mikinu z mýho obličejě zase sundal.

Celej rozesmátej se na mě zaksichtil. „Došla ti strachy řeč, co?“
Natáhla jsem k němu ruku s parte. „Umřel mi praděda.“

Ani nevím, proč jsem to na něj hned vybalila. Asi abych trumfla ty jeho morbidní hry.

„Jako fakt?“

„Ne, asi jsem si to vyrobila pro zpestření tvýho dobrýho rána.“

„Tak sorry, to jsem netušil. To je mi líto. Heleď, já už sice žádnýho pradědu nemám, ale kdybys chtěla, půjčím ti svoji prababičku.“

„Děkuju, seš hodnej, nech si ji. Tu mám.“ Ukázala jsem na parte v místech, kde byla mezi pozůstalými zmíněná manželka.

Slávek mi vzal papír z ruky a kouknul na jméno.

„Valentýn Kolář z Vozovic? Toho jsem znal.“

Vytřeštila jsem na něj oči. Tak tenhle vtípek bych vážně předvádát nedokázala.

„Jak jsi ho mohl znát, když jsem ho neznala ani já?“

„Jak jsi ho mohla neznat, když ho zná pomalu půlka týhle republiky?“

Zírala jsem na Slávka nejspíš s otevřenou pusou a on se doslova tetelil blahem, protože dělat ze mě blbce byla jeho oblíbená zábava.

„Vozovice, to je přece zámek. Kousek odtamtud jezdím každě rok na tábor. Chodíme tam s děčkama pokaždé na exkurzi.“

Vozovice? Přišlo mi trochu divný, že je místo, odkud praděda nejspíš pocházel, napsaný tučně hned u jeho jména, ale zatím jsem o tom moc nedumala.

„Vždycky nás provázel. Prohlídka s dědou Valentýnem. Byl docela zábavnej. Škoda žes to po něm nezdělala.“

Já už ale Slávka neposlouchala. Rychle jsem vytáhla mobil. Zámek Vozovice. Kontakty. Majitelka je psaná Anastázie Kolářová. Valentýn Kolář je správce. Nebo spíš byl.

„Fíha, tušit, že jsi hraběnka, tak se k tobě chovám s patřičnou úctou.“ Slávek se přede mnou hluboce uklonil. A pak po mně se smíchem hodil hrst trávy, kterou při tom vytrhnul. „Ještě že se

šlechtický tituly už nemůžou používat, jinak bys nosila nos ještě výš než doteď.“

Blbeček Sláveček.

Radši jsem se zvedla a důstojně odkráčela středem, přičemž jsem mu jen na rozloučenou noblesně pokynula rukou. Neotočila jsem se, jen jsem koutkem oka zaregistrovala, že přelezá plot zpátky do jejich zahrady.

S nově získanou informací jsem se přesunula do svého pokoje. Nedočkavě jsem znovu najela na mobil a na stránkách Vozovic projížděla čerstvě vylíhlou historii vlastní rodiny. Anastázie Kolářová by mohla být moje prababička, stará paní na fotce věkově odpovídala. Snad ještě žije. Každopádně žádná hraběnka to není. Její otec se jmenoval Emil Hora a byl továrník. To zní jako z filmu pro pamětníky, co? A pokračuje to v podobném duchu. V roce 1935 prodal cukrovar a koupil od zchudlého šlechtice zámek. Jenže pak přišla válka, takže si ho moc neužil. Nejdřív mu ho obsadili němečtí vojáci a udělali z něj zotavovnu pro důstojníky. Pak mu ho vzali komunisti a umístili tam dětský domov. A protože se o zámek vůbec nestarali, brzo začal být nebezpečný i pro ty děti. Tak je z něj vypakovali a zámek nechali chátrat. Po sametový revoluci ho prababičce vrátili jako totální ruinu.

Koukala jsem na fotky ze současnosti. Jako ruina teda fakt nevypadal. Znovu jsem vytáhla parte. Pohřeb je už pozítří. Zatím jsem si nebyla úplně jistá, jestli tam máma chce jít. Na rozdíl od táty, u toho jsem si jistá byla. Nechce. Ale co, na přesvědčování mám ještě času dost.

02

Mé přesvědčovací schopnosti jsou naštěstí dostatečně vyvinuté a také léty propracované. Už od dětství si je pilně procvičuju v cukrárnách, hračkářstvích, před televizní obrazovkou, a jak jsem si teď mohla ověřit, dají se dobře aplikovat i u pohřbů. Takže za dva dny jsem v nových černých šatech nedočkavě vyrazila do krematoria.

Náš příjezd na pohřeb mého nově nalezeného a současně navždy ztraceného pradědy máma naplánovala na minutu přesně. Musíme prý dorazit tak pozdě, abysme nebudili pozornost čekajících pozůstalých, a tak brzo, abysme nerušili začátek obřadu pozdním příchodem. Jak jsem pochopila, zbývalo nám v tom případě časové rozpětí asi dvacet tři vteřin, do kterého jsme se samozřejmě netrefili. Spěchali jsme na poslední chvíli a máma, jak byla nervózní, aby nebudila tu zbytečnou pozornost a celá udýchaná vplula co nejtíšeji a s námi v závěsu do obřadní síně, se ve snaze nerušit ani dýcháním rozkašlala tak, že by přehlušila i činely. Takže pozornost všech se na chvíli od rakve přesunula na naši trojici, krčící se v zadní lavici. O našem pozdním příchodu tak věděl úplně každý. I támhleten kluk vepředu. Zdálo se mi to, nebo se na rozdíl od ostatních lehce pousmál?

Dělala jsem, že to nevidím, ale po chvíli jsem se na něj znovu podívala. Přesně můj typ. Vysoký, hubený, blondáté vlasy, ze-

né oči. To jsem samozřejmě nezjistila hned, takový ostříž fakt nejsem. Každopádně nešlo přehlédnout, jak mu ta černá slušela. K světlým vlasům je prostě super. Já mám vlasy hnědé a oči modré a jsem taková celá bledá s pihama, ani nevím po kom vlastně. Třeba to zrovna tady zjistím.

Než jsem od krasoně stačila odtrhnout pohled, zaznamenala máma svým neviditelným laserovým zaměřovačem, kam už pěknou chvíli koukám. Naklonila se ke mně a zašeptala: „Fešák, co?“

„Netušila jsem, že jsi na mladší,“ pronesla jsem jakoby nic. Pohřební hudba našťestí hrála natolik hlasitě, že nedovolila, aby se naše šeptání doneslo k cizím uším. Až na jednu výjimku.

„Hele, jestli tu hodláte koukat po chlapech, tak já budu koukat po ženských. Co třeba tamhle ta květinka?“ nezklamal táta.

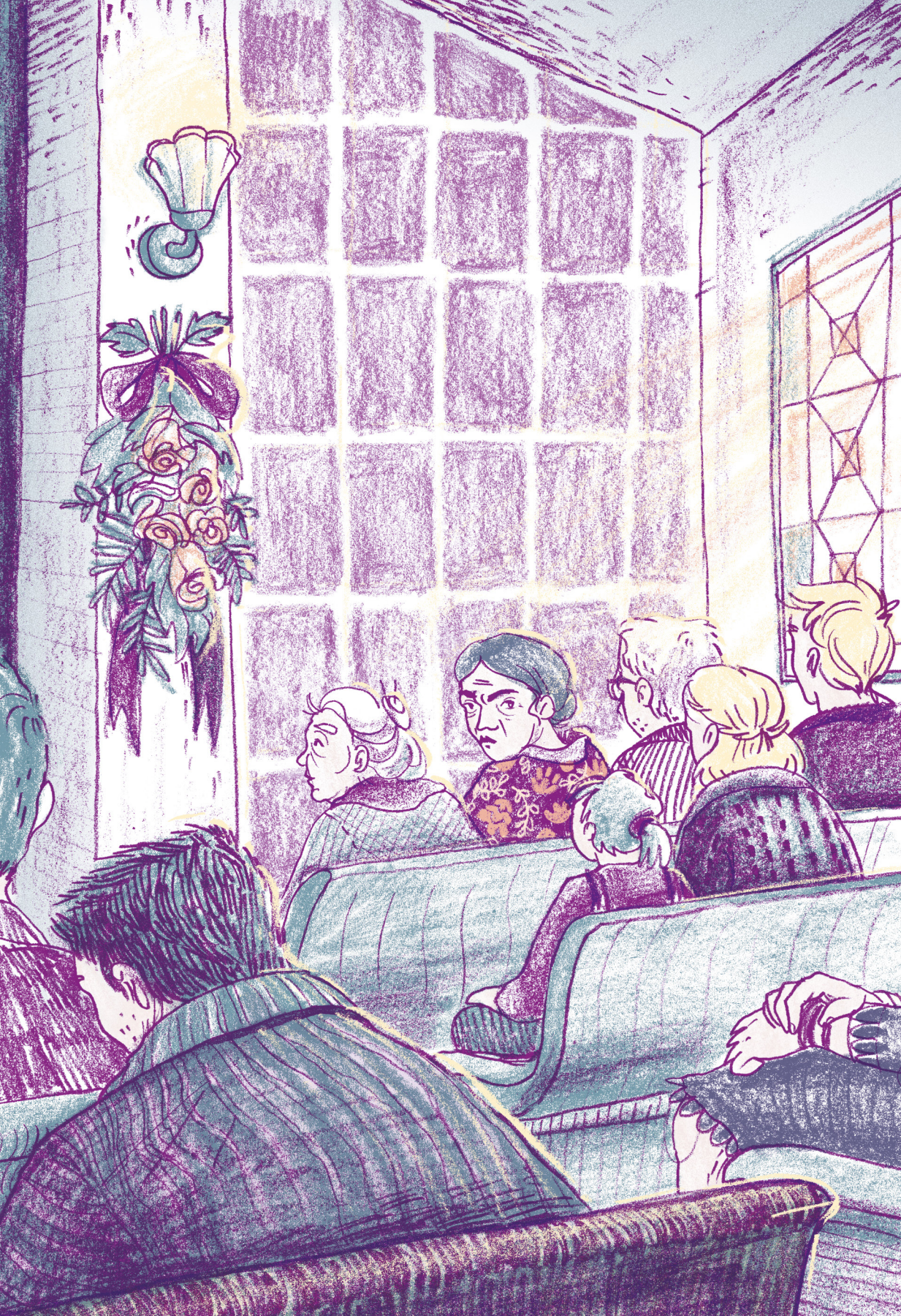
Vepředu seděla žena, která se od ostatních přítomných poněkud odlišovala. V té záplavě pietní černé barvy její tmavé květované šaty přímo zářily. Jako by na sobě ucítla naše upřené zírání, na vteřinu se otočila a zadívala se přímo na nás. A kdyby mohl pohled vraždit, tak už tu leží další tři mrtvoly.

Podvědomě jsem se přikrčila a asi jsem nebyla sama.

„Uf, беру zpátky,“ zašeptal táta. „Budu s váma radši koukat po chlapech. To je bezpečnější. Kde že je ten fešák? Jo, tamhle. První řada, to bude asi bratránek.“

Znovu jsem se podívala na blondatou hlavu a zahrnala nepříjemné mrazení v zádech, které jsem po tom vražedném kukuči pořád cítila. Bratránek? Za jiných okolností by to nebyla špatná zpráva. Já žádné bratrance nemám. Máma i táta jsou jedináčci. A já bych nějaké bratrance docela brala. Ale zrovna v tomhle případě pokrevní příbuzenství klidně oželím.

Odtrhla jsem oči od blondáka a přejela pohledem po ostatních možných příbuzných. Vedle květinové vražedkyně seděl proše-

divělý chlápek. Třeba je to děda. I když blbost, jestli se v těch rodinných vazbách trochu orientuju, můj děda by tu být neměl. Asi jediný jistý ze všech přítomných je můj praděda, který leží támhle v rakvi, že. A ta stará paní na kraji první lavice, to bude určitě prababička, jo!

Je to stejně zvláštní, že o těchhle lidech vím vlastně jenom pár údajů z internetu. Přitom je tu půlka máminy rodiny. A až na výjimky působí docela sympaticky. Proč s nimi moje babička nechtěla mít nic společného? Proč od nich v mládí odešla a o důvodech nikdy nechtěla mluvit? Co by asi říkala na to, že jsme teď na pohřbu jejího táty a ty důvody sedí nejspíš vepředu v lavici?

Rakev mezitím zajela za oponu a lidi se začali štosovat do řady. Skoro to vypadalo, jako by gratulovali rodinným příslušníkům, že se na rozdíl od pradědy dnešního dne dožili.

„To by mě zajímalo, kdo z nich ti poslal to parte,“ zašeptal táta k mámě.

No jo, vlastně. Tak úplně nezvaní tu nejsme. Máma doteď vůbec netušila, že by rodina její mámy měla jakékoliv ponětí o její existenci. No, spletla se. Někdo o ní měl dost dobrou přehled. Znal její jméno i adresu, i když ne úplně aktuální. A poslal nám dokonce parte, takže chtěl, abysme tu byli.

„Tak radši mizíme, co?“ slyším, jak táta znovu říká, čímž mě vyburcoval k akci.

„To ani náhodou.“ Zamířila jsem do fronty na rodinu a naši mě váhavě následovali.

„Jestli mám nějakou prababičku, co navíc žije na zámku, tak si ji chci pořádně prohlídnout.“

„Jestli si náhodou nechceš pořádně prohlídnout někoho jinýho.“ Táta kývl ke klukovi v přední řadě, kterému zrovna potřásala rukou nějaká tlustá ženská tak mocně, až to vypadalo, že z něj